

SPOROČILO ZA MEDIJE št. 85/23

Luxembourg, 24. maj 2023

Sodba Splošnega sodišča v zadevi T-268/21 | Ryanair/Komisija (Italija; shema pomoči; covid-19)

Splošno sodišče je sklep Komisije o odobritvi ukrepa pomoči v obliki subvencij, ki jih je Italija izplačala italijanskim letalskim prevoznikom zaradi pandemije covida 19, razglasilo za ničen

Komisija ni obrazložila svoje ugotovitve, da zadevni ukrep ni v nasprotju z drugimi določbami prava Unije, poleg določb o državni pomoči

Italijanska republika je oktobra 2020 Evropski komisiji priglasila ukrep pomoči v obliki subvencij, izplačanih nekaterim letalskim prevoznikom z italijansko licenco iz sklada za nadomestilo škode v višini 130 milijonov EUR (v nadaljevanju: zadevni ukrep). Namen tega ukrepa je bil povrnitev škode, ki je upravičenim letalskim prevoznikom nastala zaradi omejitev potovanj in drugih zaježitvenih ukrepov, sprejetih zaradi pandemije covida 19.

V skladu z enim od pogojev za upravičenost, določenim z zadevnim ukrepom, so morali letalski prevozniki, da so lahko bili upravičeni do tega ukrepa, za svoje zaposlene, katerih domača baza je v Italiji, in za zaposlene v tretjih podjetjih, ki sodelujejo pri njegovi dejavnosti, uporabljati plačilo, ki je enako ali višje od minimalne plače, določene z nacionalno kolektivno pogodbo, ki velja za sektor zračnega prevoza in je sklenjena med na nacionalni ravni najbolj reprezentativnimi združenji delodajalcev in sindikati (v nadaljevanju: zahteva glede minimalnega plačila).

Komisija je, ne da bi začela formalni postopek preiskave iz člena 108(2) PDEU, odločila, da zadevnemu ukrepu ne bo nasprotovala, ker je združljiv z notranjim trgovom.¹

Splošno sodišče, ki je odločalo o ničnostni tožbi, ki jo je vložila letalska družba Ryanair, je ta sklep razglasilo za ničen zaradi kršitve obveznosti obrazložitve, kot je določena v členu 296 PDEU.

Presoja Splošnega sodišča

V skladu z ustaljeno sodno prakso mora sklep, da glede priglašene pomoči ne bo uveden formalni postopek preiskave, zajemati razloge, zaradi katerih Komisija meni, da ne gre za resne težave pri presoji združljivosti zadevne pomoči z notranjim trgovom. Čeprav v zvezi s tem zadostuje kratka obrazložitev, morajo biti v njej jasno in nedvoumno navedeni razlogi, zaradi katerih je Komisija presodila, da ne gre za take težave.

Splošno sodišče pa je presodilo, da v obravnavnem primeru ni tako.

Na eni strani je navedlo, da je Komisija v izpodbijanem sklepu trdila, da je zahteva glede minimalnega plačila neločljivo povezana z zadevnim ukrepom, in hkrati, da ta zahteva ni neločljivo povezana s ciljem navedenega ukrepa, vendar ni jasno in nedvoumno navedla razlogovanja, ki jo je pripeljalo do teh dveh trditev.

¹ Sklep Komisije C(2020) 9625 final z dne 22. decembra 2020 o državni pomoči SA.59029 (2020/N) – Italija – COVID 19: Odškodninska shema za letalske prevoznike z licenco, ki so jo izdali italijanski organi.

Na drugi strani je **Splošno sodišče ugotovilo, da ugotovitev iz izpodbijanega sklepa, da zahteva glede minimalnega plačila ni v nasprotju z „drugimi določbami prava Unije“, poleg členov 107 in 108 PDEU, prav tako ni obrazložena.**

V zvezi s tem je ugotovilo, da je edina določba prava Unije, poleg členov 107 in 108 PDEU, glede na katero je Komisija preučila to zahtevo, člen 8 Uredbe Rim I,² ki določa posebna kolizijska pravila za individualne pogodbe o zaposlitvi. Vendar Komisija v izpodbijanem sklepu ni pojasnila razlogov, na podlagi katerih bi lahko štela, da je ta člen edina upoštevna določba – poleg členov 107 in 108 PDEU – glede na katero mora preučiti združljivost zahteve glede minimalnega plačila s pravom Unije. Zato Komisija ni jasno in pregledno navedla razlogov, zaradi katerih je menila, da navedena zahteva ne pomeni kršitve „drugih določb prava Unije“.

Na to nezadostnost obrazložitve kaže dejstvo, da je Komisija pri preverjanju zahteve glede minimalnega plačila upoštevala pritožbo italijanskega združenja nizkocenovnih prevoznikov (Aicalf), s katero se je izpodbijala združljivost italijanskega predpisa – ki je vseboval zahtevo glede minimalnega plačila, podobno zahtevi iz zadevnega ukrepa – s svobodo opravljanja storitev v smislu člena 56 PDEU. Ob upoštevanju tega okvira bi se Komisija pri preučitvi združljivosti zadevnega ukrepa z notranjim trgovom *a fortiori* morala izreči o upoštevnosti člena 56 PDEU kot „druge določbe prava Unije“.

Glede na navedeno je Splošno sodišče ugotovilo, da je Komisija kršila obveznost obrazložitve, ki ji jo nalaga člen 296 PDEU, in zato izpodbijani sklep razglasilo za ničen.

OBVESTILO: Namen ničnostne tožbe je razveljavitev ali razglasitev ničnosti aktov institucij Unije, ki so v nasprotju s pravom Unije. Države članice, evropske institucije in posamezniki lahko pod nekaterimi pogoji pri Sodišču ali Splošnem sodišču vložijo ničnostno tožbo. Če je ta utemeljena, se akt razveljavi ali razglasi za ničen. Zadevna institucija mora zapolniti morebitno pravno praznino, ki nastane z razveljavitvijo ali razglasitvijo ničnosti akta.

OBVESTILO: Pri Sodišču je mogoče zoper sodbo ali sklep Splošnega sodišča vložiti pritožbo, omejeno na pravna vprašanja. Pritožba načeloma nima odločilnega učinka. Če je dopustna in utemeljena, Sodišče razveljavi odločitev Splošnega sodišča. Če stanje postopka to dovoljuje, lahko Sodišče samo dokončno odloči o zadevi. Sicer vrne zadevo v razsojanje Splošnemu sodišču, to pa je vezano na odločitev, ki jo je Sodišče sprejelo v okviru pritožbe.

Neuradni dokument za medije, ki Splošnega sodišča ne zavezuje

[Celotno besedilo](#) sodbe je objavljeno na spletnem mestu CURIA na dan razglasitve.

Kontaktna oseba: Jaroslaw Zasada ☎ (+352) 4303 2793

Posnetki z razglasitve sodbe so na voljo na „[Europe by Satellite](#)“ ☎ (+32) 2 2964106.

Ostanite povezani!

² Uredba (ES) št. 593/2008 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 17. junija 2008 o pravu, ki se uporablja za pogodbeno obligacijska razmerja (Rim I) (UL 2008, L 177, str. 6).